

Kniha, jest má komnata

Co já bych psal o knize? Kniha je jako vzduchotěsná komnata, naplněná omamným plynem. Řekl bych, že nejnávykovější jsou fikce, vesmíry, které neexistují, ale zároveň mi leží na nočním stolku. Vstoupit do nich je lehké, ale vystoupit, to je jako chtít vyskočit z jedoucího vlaku. Když už stojím na pravé straně vlaku, u otevřených dveří a chystám se skočit, přijde náhlý zvrát, zatáčka na kolejích, vlak prudce zatočí doprava a mě odstředivá síla vrhá hlouběji do vlaku, do té mé komnaty, kde ničím nerušen, propadám hlouběji a hlouběji do děje, ale když z té komnaty vyjdu, tak za sebou zavřu dveře a vše, co se v té komnatě stalo, uložím do pomyslného šuplíku, aby se to nemísilo s realitou. Jinak by to byl pěkný salát.

Opakem je takový životopis, třeba Jana Ámose Komenského od Borise Uhra, který jsme nedávno četli ve škole. To není komnata. To je bíle natřená místnost bez nábytku, bez oken. Po velké námaze, po vystřídání mnohých poloh se pouštím do děje, nasedám na ten vlak a pomalu, pomalinku, co nejpomaleji to jen jde, se ten vlak rozjíždí. A tak zase sedím na pravé straně vlaku u otevřených dveří.

Ten děj mě sice zajímá, ale nebaví. Místo, aby ten vlak zatáčel doprava a odstředivou silou mě držel v ději, zatáčí doleva a snaží se mě vymrštít ze dveří ven! Já se držím zuby nehty, ale pak ta zatáčka na konci kapitoly mě vyhodí ze sedadla. Co teď? Nastoupit zpět na jedoucí vlak?! Nejsem přece sebevrah!

Tadeáš Bém, 8. ročník